Eitt Æfenntyre.

Jórmungrunda hvíta hrafna heyrda eg gala, og til þundar allajafna ord þav tala.

Þróſtez navmnr brodrar hreiſes hefur óma, ſá árſtravmur ſo gáleyſis ſeke hlióma.

Oma grundar elvan grinda útſtreymande, innann ſtundar ordinn mynda ódſlingande.

Gef vitraner vid þá búnu vidt útrunna, þar ſem ſvaner ſigtírs munu ſögnum unna.

Ut nú blæddu ódreirs lagar æd í leynum, yferklæddu ordinn bragar ed- du greinum.

Láttu ſvölun líffins fala lúdum ſálum, hennar hiölun heyrde eg gala í háſa málum.

Allrahanda ord þar ſmídaz ædſtu vega, med líſs anda lát þav prydaz lyſtelega.

Mig hefur beded ſiáfar Siola ſo veriande, ef gæte eg qveded ſkilfings ſkóla ad ſkipta blande.

Zefer eg ſtundum Zleidólfs tamed hlunna varga, og bavga lundum begu ſamed biſna marga,

Þó

Þó munu fáer þar af ráda þid eg kunne, sitia á Dóms sandhúss láda sødla hlunne.

Þeir marg hyggnu mønduls báta meistararner, veita hnignum mer úr máta mælskugiarner.

Þels í rótum þó vill ríkia þánkinn stríður, ad ver fliótum eplinn líka avngvu sidur.

Þier algydiur blídheims brunna beint af letta, leysed idiu lióda kunna loks ad spretta.

Anse blóma máled mer á minnis vøllum, glanse lióma hródur her í heyrnar Fiøllum.

Máls so byriun mentin pryde og mælskan forna, þer Valkyriur láted lidum lyndid orna.

Geislum fegre greiner lióda giøred smída, og yndeslegre í eyrum þióda á sem hlyda.

J hvors manns munne hródurinn sniall so hliódinn vande, ad dilla kunne dvergmál falleg dans ymiande..

Þvi mun best og þad í í avste þeirra gæda, efned flestallt ykiulavst ad inna qvæda.

Ofur líted æfenntíre inner bragur, enn þó skríted ef þvi stírer orda hagur.

A

A Avstfiordum Jsagrunda
Jlt upp madur, fyrr med mordum
frænings sunda fullhugadur.

Sverdabeiter sinnishægur sáz vid
alla, **Þorsteirn** heiter, fáer frægre
funduz valla.

A þeim tídum or sá sóme er æ
skal spríja, Guds Ords Frídur lyste
lióme lande Jsa.

Hreinhiartadur hatade leste hladiñ
listum, avdnumadur af þvi feste ást vid
Christum.

Rognis eysu runnur teite og rín-
ar lióma, sudur reisu hafde heited hañ
til **Rooma.**

Um̃ lúdu dale leigde gota laxa
myra, á Uppsale vís hund vota, vind-
ar styra.

Herma sogur Herra ágiætur Hyrd-
stiórn bióde, á þeim Dogum Milding
mætur **Magnus goode.**

Lof sem vafde lídur náde luta
honum, Enskum hafde yserráð og eiñ-
enn Donum.

Rógur mildur Niflúngs vald bar
Noregs velda, Ræser gildur reckum
tælde rínar elda.

Hvort manns barn í Odlíngs oll-
* 2 um

ūm under ríkum, unne giarnann huga
hollum Herra slíkum.

Danskr grofust Filker frá med
fors og móde, styriar hof því sennúr
sá vid sagdar þióder.

Af rómū málum Ræsis vitra og
recka skada, í Annálum allt er ritad
annarstadar.

Þar frá snúum því eg fer í þessu
qvæde, þar sem búenn Þorsteiñ er
og þeir ágræde.

Atker vinda oll upp þá úr upsa
brávtum, sídann binda segl vid rá og
suka skavtum.

Vestan svala vomur for í voder-
nar blása, stravma dala stediar jór um
stockuls bása.

Bárur riúka bladnar heipt af
húsa bana, Íslands-hnúka aldan gleip-
te efter vana.

Rasta troll um rosiúngs fell so
rann med skinde, sem hrísslez mioll um
háia svell í hvössum vinde.

Eda sem bláleit skúra sky med skelk
útspringe, og lide há um lopt og bý í
landsprýnínge.

Þig furdar á því ad forkur dla
fluged lærde, sem ádann lá vid landa
bý og legg ei hrærde. Enñ

Enn hvorn vill furda hræsvels mátt og hafsins búa? um þeirra burda þrek þú átt ad þeinkia og trúa.

Efter hæga úte verii uns á drofnum, og nógu hæga, nú þeir reru ad Noregs hofnum.

Þar vid skilde þegna skara **Þorsteinn** diggur, Dana vilde fold á fara, og slutníng þiggur.

Liliu slódar leidenn kliádez lángbyriada, aldins móder einátt mádez okla spada.

Jótuns róga bíter brá nú búnings vana, á fagra skóga leidinn lá, hann labbar hana.

A deige einum beint vid bar so birter ódur, finnur **Steine** fyre ser þár eitt fagurt riódur.

Var þar ravdur vefur ofinn vidt darrada, og margur davdur madur klofinn miøg til skada.

Þar sier hann ad þreyter einn vid þegna marga, og hoggva kann sá hvorge er seinn ad hressa varga.

Eins og valur hann er ad slá og elldíng sliúge, ferda hafur horfer á hinn heilla driúge.

Hetiur styrkvar hópum nádu hin umkryngia, strids einvirkinn hió og hriáde holda slinga.

Sáz ei vaxed sverds af drottne so stórt undur, innanum faxed foldar dottner flokiu í sundur.

Hele selder heipter gulbu hópar manna, briniader felder búkar huldu bileigs svanna.

Þar til órar sverda senn um síder vordu, ad tvenner fiórer ólmer enn þar adsókn giordu.

Stáls á þinge stórum mædez Strids apaldur, hvors jafnínge hverge klædez heims um aldur.

Ad nockurre eyk let svifaz sýra sveiger, under hvorre hægra ad hlýfaz hugurinn seger.

Olmur lídur ofharðsnúeñ á hann bardiz, med hugprýde móður og lúenn madurinn vardiz.

Synez Steine sóma fegra se þvi háttad, duga einum dreingelegra enn dolgum 8ta.

Ut úr hýde unda slángann æfur bregur, fús á prýde fram̃ red gánga og fyrsta vegur.

Odrum greidde holsár hann og
hinum

Þinum þridia, fiórda leidde á feigdar ranna feril midiann.

So til stirker sæmdar kappi sverdar havdur, ad hvor illvirke horfiñ happi hnígur davdur.

Hels frá grondum styriar storma stillter trádu, sigur hondur hialta orma hiúpa nádu.

Rómu módur roskleik þacka red Þorsteine, bidur riódur hrídar hlacka heited greine,

Siós=tkr-eysu satt medkende sem hinn lýste, sudur reisu hef eg á hende heitna Christe.

Sender slavngu sídann tier og so nam skrafa, sudurgavngu sýnez mer þú saltad hafa.

Vaskur sannar vera má so se, vigra álfur, hvorn fyrer manna helst þá vo eg herm mer siálfur.

Styrbiörn heitum stríds offusa=stál ad rióda, opt med sveitum eg **Magnusar** er ens góda.

Þvi so gegner **Þorsteinn** skylde þad má vera, hanns og vegna helst eg vilde hrós þad bera.

Styrbiörn mæler mún þer vel vid Viser falla, **Þorsteinn** hæler þvi so

ſo vared þá hinn ſpiallar.

Ei mun ſkada þetta þig þá þegnin kunna, ferdum hrada og findu mig nær ferdu ſunnann.

Til merkes leida mun eg þer í mále ſonnu, viſtum eyda vanur er eg med Víſis monnum.

Heillum nota hvor ſo bidur hæru ilur þar ſlagd gota fæder vidur frækinn ſkilur.

Ægis bála álfur fann ei ærſle ſorgar, reynerſtála reiſa vann til Róma-borgar.

Játuíng reidde qvittun kende í kler-ka ſetre, offur greidde hann af hende helgum Petre.

Nordur vilde ná med ſkinde niótur ſtióma, er allar ſkilde efter Synder út í Róma.

Leider reck ſo luckann há, og liſta hæga avdnann geck á undann þá enn efter gæfa.

Fylgdu þeſſer ſo og ſú ſem ſól ſkínanda, hrugnis veſſa niorde nú nordur landa.

Trygder gylder tíma ſtaldurs, travſtar hieldu, og aldrei hildar elda baldur ofur ſeldu.

Líng-

Lingorms skeria lunds ferd móda
leider stytte, þar Norveria Silvans gó-
da Garda hitte.

Hreitu um stunder hyrdmeñ væter
horna ilur, í þær munder Kóngeñ kætte
krúsar hilur.

Ad dyrum Steine Doglings hall-
ar diarfur gengur, vardsveinana vid
nam spialla vaskur drengur.

Munde Styrbiörn menta vís
med Mildíngs reckum? svara gvorninn
seggiarís: hann síst ver þeckium.

Eingenn Hara hier so heiter hrey-
ste driúge, Þorsteinn svarar: þad eg
veit ad Þidhanns lúged.

Herme þer mig hitte brádust het-
jann teita, þeir okudu ser og ecke qvad-
z ad honum leita.

J dryckiu salenn dragna þó med
dreiß og háde, so sem galinn serhvor hló
og svara náde.

Varadur hvar sem Styrbiörn
stár í Stillis ranne, far út snar ad
frækleik hnár og fagna manne.

Hvar þú situr heyr þig kallar hlið-
ds springur, einn grann vítur utan
hallar Islendíngur.

Ur ollum máta ærsla hróp vard uj
heim gronnum; enn roknar hlátur og
reiged óp med Ræsis monnum.

Flimtrun giordu í Filkis hyrd of-
ferleganna, enn Landavordr loss stór
virdr lid þad bannar.

Ur Háſæte Odlíng geck og út tü
Steina, Þeingell mæte þeckte reck med
þocknan hreina.

Kóngenn rede qvedia nenna komit
madur, Styrbiörn þar med þóttez
kenna, því vard gladur.

Heilsün tekur hanns so hinn
hamingiann stydur, ad virdíng frekur
velkomen ser vera bidur.

Elvar lióma lund innleidde Landa
gæter, med háſóma honum reidde hi-
ser ſæte.

Vegur ſátra Vísis palla virdíng
anſar, ſo nidhoggs látra ulla alla á
því ſtanſar.

Af því afhalds hiſſa í hlióde hol-
da ſetta, miog átalde Magnus Go-
de menn fyrer þetta.

Eingenn nær mer ydar beitte egg-
teitt raddum, þegar ei fiær her þeſſe
veitte þrek í návdum.

Her

Her med fior í hættu sende
hiálpa mínu, og ókiorum í so vende, er-
ende sínu.

Lesspiollgota lid um stunder liosi
red kynna, í hóp andskota hefur mig
fundid hetiann svinna.

Í sigur þrotum, lífs og landa lítt
þænkande, eydde gotum ullur randa oss
stirkiande.

Æfe kríngum aldrei líta eg fyrr ná-
de, Sniólendingum betur bíta í benia
gráde.

Sikling' skrafar sinnes gladur so
vid líde, sá skal hafa sæmder madur
sókt um víde.

Þorsteinn sat í Þeingels ranne
þenna vetur, Hilmer mat hann heidurs
manne hvorium betur.

Enda redez ollum vel vid álma-
runna, hvors manns liedez þvika þelid
þegne unna.

Tigge orlátur tignarklædum tærde
Steina, og úr máta ollum gædum
umfra greina.

Svasúdar þá sónur híra sólbravt
tialltar, Þorsteinn snar á þadngla
myrar þenker halda.

Einn

Einu sinne alfur branda ansa u-ner, vid Filker inner fodurlanda fysn mig spenner.

Þín hervera þótt hin besta þikia mætte, samt ei giøre eg fýrer fresta ferda hætte.

Þann eg vilde sverda sveiger sóma veita, ad þú skylder ei farþege annars heita.

Bestann þadann búinn í før á biørtum unne, alfrægtadann Kóngur knor gaf kesiu runne.

Mun þad skrafad færre fare flæda jórar, yfer hafed avdugare Íslands Þióra.

Freirinn stacka fákinn hleS og fa-rar blóma, Odlíng þackar avke þeß og allann sóma.

Dofra roddu Doglíng skiæra dróg af hende, þegar ad qvoddu; þvi red tæra þorna bende.

Bragnar leystu belg stappadann bylgiu gota, burtu reistu, bar þá þad-ann blæann vota.

Bárann stravng vid brióstinn gly-mur. beint sem gyia, af uppgavngu rodulS rymur rumur skyia.

Systu

Syslur dilla saudfells borgar sœtum róme, enn ræfils frilla rámum eig- ar ravna hlióme.

Hestedælu hræfvelgs hæsta hlió- ôvondum, lá vid sælu af þvi æfter undan honum.

Ferel þræder fákur día for med ólma, þar til græder giorde uppspýg

Gardarhoolma.

Seglinn há um sildar bý þá synduz ollum, sem þióte gráfol þokuský í þey á fiollum.

Rennslinn stansar ærsla oll á oldu lióne, kalda lands á fáum fioll nær fe- ste sióner.

Af eya bande elltur framan út red hvæsa, tóm gínande trionu saman tók ad læsa.

Tialda gruinn ofann undinn alls ber slímde, ferda lúenn flein vid bund- inn fastur hímde.

Lá [illegible] kyrrd á land red blína likt sem dæmdur, grana býrde og glossa rínar giorla tæmdur.

Moslrum eyddur maga ruddur mi- fylle, í hrof uppleiddur blunnum [illegible] hyrde í stille.

Mærþ-

Mærþar greiner mínar dragna nu
nu þángad, er Þorsteine aller fagna
far spánga.

Ofur máta mannsinns vara megt
og sóme, aller játa alfarara einum
róme.

Grettis býuginn góda talde gladde
snavda, stórhofdínge hánn var haldenn
her til davda.

Ad búe settez so í nádum sorg ei
hreller, vinsæld mettez vafdiz dádum
víst til elle.

Af Sogunnar Þætte sigtryggs fun-
de semia búenn, med soddann hætte syng-
eg sinnder stoku lúinn.

Skyialioome skadleg Neyd
á skioole svana,
Ferdaz Ome fús á reid
med Frosta bana.
Her má ráda hvorn sem dreym,
heited snialla,
Smidur láda gódur geyme
garpa alla

vid Prickeried i Hrappsey er
sæt til kaups Böka= og
Kvera=Materiur, nu i Ar
1781 sem filger:

	Rdr.	Sk.
1. Annálar Biörns á Skardsá á Postpapp.	1	16
2. Sídare Tomi Fororð.	1	32
Dito báder Tomi inbundner i Valskb. 3 R.		
3. Heimskringla yfersett úr Pýsku af Sr. Gunn=		
4. lauge á Helgafell.	=	84
5. Norsku Log á Islendsku	1	14
Húßtafla Sr. Jons i Laufáse	=	22
6. Rímur af Ulfare R. sterka		24
7. af Sigurde R. Snarfara		24
8. af Hervöru	=	20
9. af Hrólfe Konge Kraka		20
10. af Agnare R. Hróarssyne		18
11. af Ingvare Vidförla		12
12. af Porsteine Uxafæte		16
13. Búalog	=	20
14. Erfider	=	8
15. Taxte med Courant Tebls		6
		36.

16. Annar Parte med útreik-
nínge yfer Smákaup
17. Uppdattstafaver þryckt i
Kaupinhafn 4
18. Þingbækur fyrir Árinn
1773 = 74 = 75 -
77 = 78 - 79 = 80.
kosta allar tilsamans = 77
19. Avisarar fyrir árinn 1773
og 1774. = 48
20. Chronologia Sýsslum.
Sr. Halldors Ja-
cobssonar = 24
21. Itoni Búfiár i Haga 16

NB. Auk þessa hefur her vered þryckt fyrir Sýsslumanninn Sr. **Magnus Ketilson** eitt Skrif um Sauðfiár Niedvondläfin, enn annad um Akuryrkiu. Og sídast nú i vetur, efter Herr Stift-Amtmanns befalíngu, Prófasts Sira **Biorns** Búnadar-Skrif sem kal- last Atle.

Þryckt i Hrappsey 1781
af Magnúse Moberg.